

idegen voltál

délutánra vártalak de kint már
az utcalámpák doromboltak álmosan
mikor az ingemen igazgattad
zavartan a gyűrődéseket
idegen voltál – mint még sohasem –
mosolyod sírásba botlott
éreztem a maró sós ízt az arcodon
ajtó csapódott s tudtam
nem hagytál el csak kiveszett az ujjaidból
az a bizsergető szomjas fájdalom
ahogy ügyetlenül elejtettelek
mikor a lépcső alattad örökre elfutott...

kinek az álmában

már semmi közöm hozzád
mégsem fordítottam hátat amikor az éjszaka
derekán váratlanul átöleltél
talán ha lett volna időm újra beléd szeretni
– csak ne akartál volna mindig jót nekem –
de folyton csiklandoz a magány
ügyes testcsellel becsaplak újra
s már nem tudom kinek az álmában ébredek

záróra után

egy füstös lebuiban temettük az estét
merítkeztünk álmos sörhabokba
míg a faliórából ki nem fogyott az idő...
a parkban egy pad lett a kikötőnk
közelebb hajoltál hozzám
izmos hasad hullámveréséhez
támaszkodtam bizalmasan
s mire partot értem az üres bokrok között
csak parázna mosolyod maradt ott velem

meddő pillanat

ujjaid suhannak végig arcomon
összeér bőrünk szövete
a hámrétegek súrolják egymást
lágyan simogatnak
az arcomba lehelt szavak
mohón kóstolgom
az eleven suttogást
nyakamban zihál az ősz
autók kerekei karcolnak mintákat
az esőpermetezte aszfalton
jelezve hogy semmi sem történt
azon az éjszakán
csak bennem rekedtél kicsit